TYGODNIK KOŚCIELNY

PARAFJI ŚW. TRÓJCY

Wychodzi na każdą niedzielę.
Opłata 10 groszy za egzemplarz do puszki roznosiciela. —
Za zezwoleniem Władzy Duchownej.

Redakcja i Administracja:
Kancelarja przy Kościele św. Trójcy.
Telefon nr. 1075.
Redakcja:
Ks. prob. Mieczysław Skonieczny
w Bydgoszczy.

Rocznik V | Bydgoszcz, dnia 25 marca 1934 | Numer 12

Wjazd Zbawiciela do Jerozolimy.

Uroczysty wjazd Chrystusa do Jerozolimy! Tłumy uniesione radością i uwielbieniem dla Mesjasza ścielą Mu palmy pod stopy. Bezwiednie choć szczerze wykonują to, co na wiele wieków przedtem przepowiedział Prorok Pański: „Powiedzcie córce Sjońskiej: Oto Król twój idzie tobie cichy".

Istotnie! Przyszedł król cichy na świat i cichością swoją podbił go sobie. W liczbie podbitych i myśmy się znaleźli. Urodziliśmy się dziećmi Kościoła prawdziwego, dobrowolnie zaciągnęliśmy się pod sztandar Chrystusowy, staliśmy się narodem wybranym wedle ducha. Dziś i do nas rozlega się głos Boży potężnem wołaniem: Oto Król twój idzie tobie cichy! Czy słyszycie? — Teraz, w świętym czasie wielkanocnej spowiedzi?!

Idzie Król cichy i łagodny... do nas... do każdego z nas... do każdej poszczególnej duszy.

Idzie, nie z mieczem i piorunem w ręku, ale z zapowiedzią pokoju, ze słowem przebaczenia idzie do nas Pan nasz i Zbawiciel.

Idzie poto, by nas łaskami swemi obdarzyć, Sakramentami zasilić — temi Sakramentami, które z ran Jego wytrysnęły na świat.

Idzie poto, by strudzone serca pokrzepić nadzieją, chwiejną wolę umocnić podporą z nieba.

Idzie, „abyśmy żywot mieli i obficiej mieli", aby raz na zawsze wyniszczyć źródła zła i tchnąć w nas nowe życie nowem przykazaniem miłości.

— — — — — — — —

Idzie Król cichy do Jeruzalem świętego, więc wybiega ono — strojne w odświętne szaty — na spotkanie swego Władcy.

A Król w tym czasie rzewnie płacze... Płacze, bo wie, że ten zapał potrwa niedługo; że zaledwie kilka dni przeminie, tenże tłum, który teraz woła: „Hosanna", będzie krzyczał i wył: „Ukrzyżuj!"

Chrystus wie, że Jerozolima wita Go zewnętrznie, w istocie zaś wroga Mu jest i już się na Niego zasadza. Przewrotna dwulicowość Miasta świętego wyciska Jezusowi łzy z oczu... A my — jak przyjmujemy naszego Króla Jezusa Chrystusa?

W rękach trzymamy dziś palmy ustrojone, na twarzach nie brak wyrazu skupienia, ale jak wygląda w duszach naszych?

Uczucia i zamiary ludzkie przesłonięte są dla oka śmiertelnych widzów. Widzi je natomiast Chrystus - Król. Boskiem swem okiem przenika najskrytsze dusz naszych tajniki i dostrzega najdrobniejsze odruchy myśli i woli naszej. Biada temu, kto tylko ciałem, z palmą w ręku, spieszy na spotkanie Pana, w duszy zaś knuje przeciw Niemu grzeszne zamiary. Pisze na siebie wyrok potępienia, podobnie jak Jerozolima ściągała na siebie grom zagłady i gniewu Bożego. Nie tędy więc droga na spotkanie Jezusa... w przybytkach wieczności. Czas raczej, czas, obmyć duszę w trybunale pokuty, by z śmierci grzechu zmartwychwstała zmartwychwstaniem łaski...

Tylko Chrystus może przewodzić nowym czasom.

List pasterski Episkopatu Polski.

(Ciąg dalszy).

Na trzeciem miejscu przemówić musimy w obronie rodziny.

Rodzina poczyna i w Polsce niedomagać na następstwa tego światopoglądu, który, odtrącając prawo Boże, zapatruje się na rodzinę pod kątem widzenia indywidualnego użycia, bez względu na zasady etyczne, na społeczne zadania i dobro ogólne. Już socjalizm wprowadził w nasze sfery robotnicze pogląd, że rodziną nie rządzą wyższe prawa, lecz jest ona instytucją dla wygody i zadowolenia małżonków. Zasadę tak pojętego szczęścia osobistego w małżeństwie szerzą dzisiaj w kraju te koła, które się wprawdzie liberalizmu wyrzekają, ale przejęły po nim smutną spuściznę bezbożnej etyki społecznej. Rozbijanie rodziny stało się hasłem nie w tem znaczeniu, jakoby się rodziny wogóle nie uznawało, lecz po to, że rodzinie odbiera się wszelki sakramentalny charakter i że nie uznaje się żadnej normy moralnej, którąby ją obowiązywała . Małżeństwo poniża się do pojęcia instytucji chroniącej od samotności. Stąd rozprzęganie jego spoistości, ośmieszanie rodzin wzorowych, niezrozumienie dla katolickiego obyczaju małżeńskiego, a nawet wyszydzanie wierności małżeńskiej. To się dzieje w prasie, literaturze, teatrze, kinie, na odczytach, pogadankach i zebraniach a nawet w humorystycznych kącikach pism uchodzących za poważne.

Nic dziwnego, że przy obecnej nędzy i przy pewnem stępieniu poczucia moralnego, o którem już wspomnieliśmy, rodzinie zagraża rozkład. Obok ucieczki od małżeństwa stwierdzić można groźniejszą ucieczkę od obowiązków małżeńskich i rodzinnych ucieczkę od dziecka, ucieczkę od wierności małżeńskiej i od jedności małżeństwa. Zbezcześciwszy charakter sakramentalny, którym Bóg rodzinę uświęcił, zamienia ją laicyzm w dom sromoty.

Dla nas katolików małżeństwo jest sakramentem i instytucją będącą na służbie twórczej Opatrzności. Rodzina jest dla nas świętością, której hańbić nie wolno. Rodzina nie jest domem zabawy i uciechy, lecz powołaniem do obowiązku, do wzniosłej misji, do ofiary i trudu. Dziecko nie jest ciężarem i kłopotem, lecz radosnem dopełnieniem sakramentalnej je-

dności rodziny, uwiecznieniem się ojca i matki w obrazie Bożym i dziejowem odradzaniem się narodu i ludzkości.

Dlatego wzywamy was, najmilsi, byście szacunkiem religijnym otaczali małżeństwo i rodzinę, ojcostwo i macierzyństwo, byście pielęgnowali naturalne i zdrowym narodom właściwe pragnienie i ukochanie dziecka. Kościelne prawo małżeńskie niech będzie nadal święte i nietykalne. Ofiary ponoszone dla rodziny uważajcie za najwznioślejsze, jakie w życiu spełnić można. Od takiego pojmowania rodziny niech was nie odwiodą żadne hasła przebudowy ustrojów. Pamiętajcie, że tylko te ludy przeżyją inne, które nie pozwolą skazić swej rodziny. Tylko te narody obronią się od zagłady ,które uczynią z rodziny ośrodek polityki społecznej i państwowej, a ożywiać ją będą zasadami Chrystusowemi. Bez moralności, opartej na prawach bożych, rodzina zwyrodnieje a naród upadnie.

Musimy też z obowiązku biskupiego poruszyć sprawę bardzo przykrą, mianowicie propagandę grzesznych nadużyć małżeństwa, szerzoną pod nazwą „świadomego macierzyństwa" Świadome powinno być każde macierzyństwo w tem znaczeniu, że kobieta, podejmując się czynności przyszłej matki, ma sobie zdawać sprawę z następstw tego kroku i z obowiązków, które przez to przjmuje. Świadome macierzyństwo w myśli chrześcijańskiej to szczera gotowość na przyjęcie dziecka, radosne powitanie jego przyjścia i zdecydowanie na ofiarę ze siebie dla jego dobra. Świadome macierzyństwo w duchu katolickim to głębokie poczucie godności matki i jej powinności zarówno pod względem zdrowia i higjeny, jak również i nadewszystko pod względem wychowania potomstwa. Przeciw takiemu świadomemu macierzyństwu nie występujemy. Owszem zalecamy je żonom i matkom.

Natomiast napiętnować musimy świadome macierzyństwo, pojmowane i praktykowane jako zapobieganie urodzinom przez niedozwolone środki. Pod nazwą świadomego macierzyństwa prowadzą pewne koła propagandę unikania macierzyństwa i dziecka. Ten ruch powinin się właściwie nazywać ruchem „świadomej walki z macierzyństwem" w myśl hasła „mniej urodzin". Świadome macierzyństwo tak pojęte jest następstwem materjalistycznego pojmowania rodziny, o czem świadczy także nawiązywanie polskiego ruchu świadomego macierzyństwa do takiegoż ruchu w Sowietach. Niesłusznie uzasadnia się ten ruch hasłami higjeny, sprawiedliwości społecznej, korygowania natury a nawet dobra Państwa. W samej rzeczy jest to dążenie do uprawnienia grzechu. (Ciąg dalszy nastąpi).

Myśli liturgiczne.

Znajomość liturgji jest pożyteczna, gdyż ustanowił ją dla podniesienia pobożności wiernych. Niepożyteczna jest dla tych tylko, którzy nie rozumieją jej znaczenia.

Kalendarzyk liturgiczny.

Wielki Tydzień.

Niedziela, 25. 3. **Palmowa.**

Liturgja dzisiejsza przedstawia w dwu obrzędach, z których jeden jest obrazem radości a drugi smutku, podwójny sposób, w jaki Kościół omawia znaczenie Krzyża.

Święcenie palm odbywało się dawniej w bazylice Najśw. Marji Panny Większej, przedstawiającej w Rzymie Betlejem, miejsce narodzenia się tego, którego trzej królowie uznali „Królem Żydowskim". Procesja szła stąd do bazyliki św. Jana na Lateranie. Ponieważ ona jest poświęcona Zbawicielowi, przywodzi nam na pamięć Mękę, o której mówi nam Msza dzisiejsza.

Poniedziałek, 26. 3. **W. Tygodnia.**

Poniedziałek W. Tygodnia, jak i następne dwa są dniami uprzywilejowanemi, nie dopuszczają żadnego święta większego. Dziś wyraźniej mówi liturgja o Męce P. Jezusa. Dziś, 6 dni przed Wielkanocą była uczta w Betanji w domu Łazarza. Poznajemy dwie osoby, tak złączone z Męką Chrystusa: pierwsza to Marja, która namaściła nogi Jezusa na pogrzeb, na co się druga, Judasz gniewał. Chrystus go zganił, za co Judasz jeszcze więcej powziął myśl wydania swego Mistrza. W lekcji Jeremjasz wypowiada to, co w Betanji miało początek. Jezus dał ciało bijącym go, a policzki sprzypiącym go: dał się Judaszowi zdradzić, Marji Magdalenie namaścić. Jedni przyjmują Chrystusa z wdzięcznością, drudzy go prześladują. Co było w Betanji, o czem pisze Jeremjasz, to się zawsze powtarza.

Wtorek, 27. 3. **W. Tygodnia.**

Tajemnice Męki Pańskiej obchodzimy, abyśmy zbawienia dostąpili. Dziś czyta Kościół dzieje Męki Pańskiej według św. Marka; jest to kazanie św. Piotra, bo Marek, jego uczeń, spisał mowy, które stanowią 2-gą ewangelję. W lekcji znowu Jeremjasz jako figura cierpiącego Mesjasza.

Środa, 28. 3. **W. Tygodnia.**

Dziś stacja u św. Marji większej; dziś egzamin katechumenów, stąd dwie lekcje (obrazowy opis i proroctwo o cierpieniach Chrystusa). Św. Łukasz, który najwięcej szczegółów podał o Marji w swej ewangelji, dziś opisuje Mękę P. Jezusa.

Dziś wieczorem po zachodzie słońca odprawia się Ciemną Jutrznię (u nas odprawia się ją tylko w kościołach katedralnych). Jutrzejszą liturgję można streścić w trzech słowach: Cierpienie Jezusa, Ciało Jezusa, miłość Jezusa.

Wielki Czwartek, 29. 3.

Dziś w każdym kościele jedna Msza św. Stary to zwyczaj obecnie jeszcze w dniu dzisiejszym i W. Sobotę przestrzegany, że jedną mszę się celebruje w danym kościele i podczas tej mszy wszyscy komunikują. Dziś pamiątka i odnowienie ostatniej Wieczerzy.

Wczorajsza Jutrznia opiewała trwogę i smutek Chrystusa w ogrodzie oliwnym; dzisiejsza msza głównie ustanowieniu Najśw. Sakramentu przeznacza swe rozważania.

Dziś 4 główne ceremonje w kościele biskupim, który najlepiej uzmysławia nam Wieczernik, a niemi są: 1) Msza św.; 2) święcenie olejów; 3) umywanie nóg; 4) obnażanie ołtarzy.

1) We Mszy dzisiejszej powinniśmy brać czynny udział, (Komunja św.). Charakter tej Mszy smutny (kolekta wspomina Judasza, i wszędzie przebija się ta pewność, że Chrystus czyni testament, że odejdzie do Ojca, ale przez Golgotę i Górę Oliwną). Radosną stronę stanowi zapewnienie Chrystusa, że nas ukochał, i że ustanowił Najśw. Sakrament.

2) Święcenie Olejów (do chrztu, bierzmowania i dla chorych), należy do obowiązkowych czynności liturgicznych biskupa w dniu dzisiejszym.

3) Umywanie nóg, ceremonja późniejszego pochodzenia.

4) Obnażanie ołtarzy: ta ceremonja przypomina dawne zwyczaje sprzątania z ołtarza nakryć i naczyń po każdej Mszy św. Dziś tej czynności nadano znaczenie symboliczne.

Wielki Piątek, 30. 3.

Dzień „Przygotowania" w liturgji rzymskiej nazwany. Dziś niema ofiary Mszy św. Wszystko dziś skierowane ku uczczeniu rocznicy śmierci Pana Naszego Jezusa Chrystusa. Czyta się dziś pasję, czyli dzieje Męki Pańskiej, według św. Jana, potem następują znamienne i raz do roku w liturgji rzymskiej odmawiane modlitwy; Adoracja Krzyża i Msza poprzednio poświęconych darów a raczej stary obrzęd Komunji św. poza Mszą świętą.

Oto drzewo Krzyża, na którem zawisło zbawienie świata. Dziś pod wieczór ostatnia Ciemna Jutrznia, której tematem spoczynek Chrystusa w grobie.

Wielka Sobota, 31. 3.

Żeby zrozumieć dzisiejszą liturgję,

należy zawsze pamiętać, że pierwotnie odbywała się ona w nocy z soboty na niedzielę, że chrzest katechumenów, ich pierwsza Komunja św., były najpoważniejszemi momentami w tym dniu (nocy).

Obrzędy Wielkiego Tygodnia.

Ostatnie trzy dni Wielkiego Tygodnia mają pełne znaczenia obrzędy liturgiczne. W tych dniach wyczerpuje Kościół obfity skarb swych ceremonij, aby nam jak najdobitniej przedstawić cierpiącego Zbawiciela a w sercu naszem wywołać uczucia żalu i miłości.

Od pierwszych wieków chrześcijaństwa obchodzono Wielki Czwartek z ogromną okazałością głównie jako pamiątkę ustanowienia Najśw. Sakramentu Ołtarza. Cecha radosna tego dnia każe ustępować żałobie z powodu bliskiej męki Zbawiciela. Ołtarz jest przystrojony odświetnie w czystą bieliznę i kwiaty, szaty kapłańskie są białego koloru, a we Mszy św. intonuje celebrans uroczystym głosem: „Gloria in excelsis Deo". Na ten hymn odzywają się organy, dzwony i wszystkie dzwonki w kościele. Potem milkną dzwony i dzwonki aż do Wielkiej Soboty, a w ich miejsce używa się grzechotków. Również i organy przestają na ten czas uświetniać nabożeństwo. W kościele panuje uroczysty spokój i cisza na znak żałoby.

W każdym kościele parafjalnym odprawia się tylko jedna Msza św. Kapłani nie odprawiający Mszy św. włożywszy stułę na ramiona, przystępują w komży na wzór wiernych do Komunji św. Celebrans przedstawia tutaj Chrystusa Pana, który w pierwszy Wielki Czwartek osobiście rozdawał Ciało i Krew swoją uczniom do pożywania. W czasie Mszy św. konsekruje czyli przemienia kapłan aż trzy hostje: jedną do Mszy św. tego dnia, drugą do liturgji wielkopiątkowej, trzecią do wystawienia Najśw. Sakramentu w monstrancji. Po Mszy św. celebrans ubrany w biały ornat lub w białą kapę, zanosi Przenajświętszy Sakrament do tak zwanej piwnicy czyli praktycznie do kruchty, kaplicy lub zakrystji. Tu pozostaje Pan Jezus na pamiątkę onej okropnej nocy, którą spędził w podziemiach pałacu arcykapłana. W wielkim ołtarzu niema odtąd Najśw. Sakramentu, tabernakulum zatem stoi na rozcież otwarte i próżne.

Po odmówieniu cichym głosem nieszpór, wychodzi celebrans ubrany w albę i stułę fioletową znowu do kościoła celem odprawienia ceremonij obnażania ołtarzy, co ma wyobrażać zupełne opuszczenie Jezusa na krzyżu.

Wielki Piątek jest dniem największego smutku i żałoby w całym roku kościelnym. W Domu Bożym panuje uroczysta cisza, szaty kościelne żałobne, krzyże zasłonione czarnym welonem, organy i dzwony zastygłe w milczeniu. Celebrans w czarnym ornacie kroczy poważnie do ołtarza i pada na chwilę krzyżem, by w uroczystej ciszy i skupieniu ducha uwielbiać tajemnicę Odkupienia ludzkości. Po modlitwie wchodzi po stopniach do ołtarza, całuje go w środku i na stronie epistoły czyta ze mszału proroctwo proroka Ozeasza. Wzywa w niem prorok lud Izraelski do pokuty, a Bóg obiecuje wybranemu ludowi odkupienie. Po drugiej lekcji z drugiej księgi Mojżesza, opisującej, jak mieli sprawować Baranka wielkanocnego, czyta celebrans pasję czyli opis Męki Pańskiej według św. Jana. Potem następuje szereg modlitw, za Papieża, Biskupów, Duchowieństwo, za Katechumenów, o wykorzenienie błędów, o nawrócenie heretyków, Żydów i pogan. Przed każdą modlitwą wzywa kapłan obecnych do wspólnej modlitwy przez słowa: Módlmy się, najmilsi, za Kościół itd., dodając: „upadajmy na kolana", a organista odpowiada: „Powstańcie!...

Po tych błagalnych modłach składa celebrans ornat na stopnie ołtarza i udaje się na stronę epistoły, by ująć oburącz krzyż przysłonięty czarną zasłoną.

W trzech miejscach odkrywa zwolna wizerunek Ukrzyżowanego, jakoby się bał pokazać odrazu ludowi okropnemi męczarniami zeszpeconego Zbawiciela. Przy każdem odkryciu śpiewa kapłan: „Oto drzewo krzyża, na którym zawisł Zbawiciel świata", a chór odpowiada: „Pójdźcie, pokłońmy się Jemu, podczas gdy wierni padają na kolana. Wreszcie zanosi kapłan krzyż na środek kościoła i z poszanowaniem kładzie go na klęczkach na poduszce. Oddawszy hołd Ukrzyżowanemu wraca kapłan do ołtarza, wkłada na siebie znów czarny ornat i udaje się w procesji do piwnicy. Wydobywa z tabernakulum Przenajświętszy Sakrament, przenosząc Go w uroczystym pochodzie do wielkiego ołtarza.

Ta procesja odbywa się na pamiątkę onej drogi, którą Zbawiciel odbył z domu arcykapłana na Kalwarję. U wielkiego ołtarza rozpoczynają się teraz ceremonje, zastępujące codzienną Mszę św. a zwane Missa Praesanctificatorum czyli Msza postaci w przeddzień konsekrowanych. Kapłan przed Komunją modli się i Hostję podnosi do adoracji. Po spożyciu Hostji św. wkłada drugą w monstrancję i przenosi Najśw. Sakrament w procesji do przygotowanego poprzednio grobu. Tutaj stawia monstrancję na wyniosłym tronie i odmawia na stopniach naprzemian z organistą nieszpory tego dnia. Monstrancja pozostaje wystawiona aż do rezurekcji.

Wielka Sobota miała w pierwotnym Kościele osobliwsze znaczenie dzięki temu, że w dniu tym odbywał się uroczysty chrzest katechumenów, to jest pogan wtajemniczonych uprzednio we wszystkie prawdy wiary katolickiej. Lubo Wielka Sobota straciła już dawno to pierwotne znaczenie, to jednak Kościół św. zatrzymał dawniejsze ceremonje i pobożne zwyczaje. Obrzędy Wielko Sobotnie rozpoczynają się święceniem ognia. Od Chrystusa Pana przyszło światło na ziemię. On jest światłem narodów. To światło przyćmiła śmierć, aby na nowo zabłysło z ciemności grobowych. Tego symbolem jest święcenie ognia i świec w Wielką Sobotę. Ogień święci się na cmentarzu kościelnym, następnie w kościele zapala się od tego ognia tryangul czyli trójkąt z trzema świecami, a przy każdem zapaleniu śpiewa kapłan: „Lumen Christi" co znaczy „Światłość Chrystusa".

Po święceniu ognia dokonuje się przed wielkiem ołtarzem poświęcenie Paschału. Paschał (gruba świeca) wyobraża Zmartwychwstałego Chrystusa. Pięć dziur Paschału oznaczają pięć ran Zbawiciela, które także w chwalebnem ciele po zmartwychwstaniu zatrzymał. Ziarna kadzidła przypominają zabalsamowanie i namaszczenie Jego ciała.

Po święceniu ognia i Paschału rozpoczynają się ceremonje święcenia wody. Nasamprzód czyta kapłan, ubrany w ornat fioletowy, 12 proroctw ze Starego Testamentu, które zawierają podstawowe artykuły naszej wiary we figurach starozakonnych. Potem odbywa się procesja do naczyń z wodą. Nad wodą odmawia celebrans dwie modlitwy i przechodzi w końcu w uroczystą Prefację, wśród której odbywa się właściwe poświęcenie wody. Żegnanie wody i położenie nań ręki wyobraża, że chrzest bierze swój początek z męki Chrystusa Pana. Rozdzielanie wody na cztery strony świata oznacza, że wszyscy — bez wyjątku powołani są do łaski chrztu św.

Wróciwszy do ołtarza, kładzie się celebrans krzyżem na jego stopniach, aby rozważać o Panu Jezusie, spoczywającym w grobie i gotującym się do chwalebnego zmartwychwstania. W tym czasie organista śpiewa Litanję do Wszystkich Świętych. Ceremonje Wielkosobotnie kończą się uroczystą Mszą św. Celebrans intonuje uroczyście „Gloria in excelsis Deo", a dzwonki i dzwony odzywają się głośno na znak, że minął czas żałoby i smutku, a nastał wesoły dzień radości, dzień Zmartwychwstania Pańskiego. Właściwy obrzęd tejże uroczystości rozpoczyna się w sobotę o zmierzchu wieczornym lub stosowniej jeszcze w niedzielę Wielkanocną rychłym rankiem tak zwaną Rezurekcją.

Z ruchu bractw i towarzystw.

Miesięczne zebranie zarządu **Katolickiego Towarzystwa Robotników Polskich** odbyło się w środę, dnia 15 marca br. Między innemi ustalono także program obrad na **zebranie plenarne**, które się odbędzie **w Niedzielę Palmową,** 25 marca br. o godz. 17-tej w Domu Katolickim przy ul. Miedza. Referat na temat: **„Co należy wiedzieć o Polsce dzisiejszej"** część I. wygłosi prezes, drh. Baum.

Ze względu na doniosłość i ważność referatu jako i obrad uprasza się członków i sympatyków o jak najliczniejszy udział. **Zarząd.**

Wszystkim członkom **Towarzystwa Robotników Polskich** przypominamy, że **spowiedź św. wielkanocna członków o**dbędzie się w sobotę, a nazajutrz w niedzielę rano o godzinie 8mej wspólna Komunja św. pod sztandarem. O jak najliczniejszy udział prosi **Zarząd.**

Stow. M. P. „Promyk", oddział starszych, odbył swe miesięczne plenarne zebranie, 12. bm. w salce parafjalnej. Referat wygłosił ks. Borzych n. t. „Praktykujący katolik". Ks. Proboszcz podziękował ks. prof. Majchrzakowi za pracę chętną i ofiarną dla „Promyka", jako byłemu patronowi i wprowadził w urząd nowego patrona, ks. Jana Mańkowskiego.

Zebrane rzęsistemi oklaskami powitały swego nowego patrona.

Stowarzyszenie Pań Wincentek odbyło swe doroczne walne zebranie w środę o godz. 17-tej w salce parafjalnej. Tradycyjnym i chwalebnym zwyczajem poprzedziło to zebranie, krótkie nabożeństwo z błogosławieństwem Najśw. Sakramentu,

odprawione przez Ks. Proboszcza. Zebraniu przewodniczył sprężyście Ks. Proboszcz. Piękne i szczegółowe sprawozdanie roczne zdały sekretarka p. Wyrzykowska, skarbniczka p. Lemańska i przewodnicząca sekcji niestałych dochodów p. Gaworzewska uzupełnione przez przewodniczącą p. Gertychową.

Zarządowi udzielono jednogłośnie absolutorjum i uzupełniono zarząd wyborem zastępczyni sekretarki w miejsce ustępującej p. Rybickiej w osobie p. Peplińskiej.

Potem Ks. Dyrektor wypowiedział bardzo zajmujący wykład o „Apostolstwie cichej pracy charytatywnej". Zebrane rzęsistemi oklaskami podziękowały referentowi za wykład.

Po komunikatach zarządu nastąpiło składanie życzeń i zakończenie odśpiewaniem pieśni wielkopostnej.

Panie z Konferencji rozumieją dobrze swoje zadanie w zorganizowanej akcji charytatywnej, bo stawiły się bardzo licznie na zebranie.

Zebrania bractw i towarzystw

25. 3. Niedziela Palmowa.

Żywy Róż. Ojców. Na sumie asyst. róża 11.
Żywy Róż. Matek. Zebr. po Gorzkich Żal.
Kat. Tow. Robotników. Zebr. po Gorzkich Żalach w Domu Katolickim.

S. M. P. „Promyk". Zebr. plen. oddz. młod. po Gorzkich Żal. w salce parafjalnej.

26. 3. Poniedziałek.
S. M. P. „Promyk". Zbiórka zast. II. st. o godz. 19.

27. 3. Wtorek.
Chór Panien Różańcowych. Lekcja śpiewu o godz. 19 w biurze par.
S. M. P. „Promyk". Zbiórka zast. III. i V. mł. o godz. 19-tej.

28. 3. Środa.
S M. P. „Promyk". Zbiórka zast. VI. mł. o godz. 8-mej.
Stow. św. Dziecięstwa P. Jezusa. Zebr. o godz. 16 w Domu Kat. na Wilczaku.

29. 3. Czwartek.
S. M. P. „Promyk". Zbiórka zast. VI. oddz. st. o godz. 19.
1. 4. Sobota.
Żywy Róż. Ojców. Na sumie asyst. róża 12.

Ogłoszenia Parafjalne.

25. 3. Niedziela Palmowa.
Godz. 10,15 święcenie palm.

Palmową niedzielą rozpoczyna się Wielki Tydzień. Jest to tydzień smutku i żałoby, nie godzi się więc czasu spędzać na rozrywkach, nie licujących z jego powagą. **Niech raczej parafjanie liczny biorą udział w wzniosłych nabożeństwach wielkotygodniowych, zwłaszcza w Wielki Czwartek, Piątek i Sobotę.**

Porównaj porządek nabożeństw.

Od W. Piątku do Rezurekcji będzie przy grobie Pana Jezusa także adoracja nocna. Uprasza się o liczny w niej udział. Uprasza się również o ofiarowanie świec i kwiatów do grobu Pana Jezusa. W Wielki Piątek składka na grób Pański w Jerozolimie.

Wielkanocna spowiedź i Komunja św. Ci parafjanie, którzy z jakichbądź powodów nie mogli dotychczas przystąpić do spowiedzi wielkanocnej, powinni, idąc za przykładem dobrym innych parafjan, przybyć do Sakramentów św. jak najprędzej. Przy spowiedzi św. oddaje się celem rejestracji karteczkę, którą można otrzymać w zakrystji lub w mieszkaniu kościelnego.

Spowiedzi św. słuchać będziemy w tym tygodniu **rano już od g. 6, w Wielką Środę także od godz. 17—20, w Wielki Czwartek tylko rano do 8,30. Komunji św. udziela się rano od godz. 6. We W. Piątek i we W. Sobotę spowiedzi św. się nie słucha. We W. Sobotę Komunja św. jedynie podczas Mszy św. o godz. 8.**

1. 4. Dzień Zmartwychwstania Pańskiego.
Godz. 6,00. Rezurekcja.

KOMUNIKAT III. ZAKONU.

Od niedzieli Palmowej aż do Wielkiejnocy udzielana będzie absolucja generalna po Mszy św. o godz. 7-mej.

W I. Święto Wielkanocne adoruje III. Zakon przy Grobie Pańskim od godz. 5-tej rano do Rezurekcji. (Okręgowe ze świecami). Po nieszporach odnowienie profesji i ucałowanie relikwji św. Franciszka.

Porządek nabożeństw.

25. 3. Niedziela Palmowa.
Ewangelja św., zap. u św. Jana r. 21, 1—9.
Pasja według św. Mateusza.
Godz. 7,00. Czytana Msza św.
Godz. 8,00. Czytana Msza św.
Godz. 9,00. Msza św. dla dzieci.
Godz. 10,15. Suma z czytaniem Męki P. Jezusa. Święcenie palm i procesja przed sumą.
Godz. 12,00. Czytana Msza św.
Godz. 14,00. Chrzty.
Godz. 14,45. Wywody.
Godz. 15,00. Gorzkie Żale z kazaniem.
W dniu powszednie Msze św. o godz. 6.15, 7,00, 7,45 i 8,30.
Wywody i chrzty codziennie o godzinie 8 (zgłosić się w zakrystji).
Okazja do spowiedzi św. codziennie od godziny 6,00.
27. 3. Wtorek.
Godz. 7,00. Wotywa do św. Antoniego.
29. 3. Wielki Czwartek.
Godz. 9.00. Msza św.
30. 3. Wielki Piątek.
Godz. 8,00. Początek ceremonij.
Godz. 18,00. Gorzkie Żale z nauką.
31. 3. Wielka Sobota.
Godz. 7,00. Początek ceremonij, potem Msza św. i Komunja św. o godz. 8,00.
1. 4. Uroczystość Zmartwychwstania Pańskiego.
Godz. 6,00. Rezurekcja, poczem Msza św.
Porządek nabożeństw jak w niedzielę.

Święcenie potraw we Wielką Sobotę od godz. 14-tej po domach. Adresy napisane na osobnej kartce należy oddać najpóźniej do W. Piątku u kościelnego. Uprasza się o składanie ofiar na zapłacenie dorożek.

Straż Honorowa i Trzeci Zakon
odprawią
Adorację nocną przy Grobie Pana Jezusa
w W. Piątek i W. Sobotę w następującym porządku:

Godzina	Prowadzi	Ulica
10—11	**p. Naparty**	Nakielska, Grunwaldzka, Staro Szkolna, Nowogrodzka, Kanałowa i Ścieżka
11—12	**p. Leśnik**	Ułańska, Winc. Pola, St. Czarneckiego, Chłopickiego, Na Wzgórzu i Stawowa.
12—1	**Trzeci Zakon**	Chwytowo, Malborska, Różanna, Wysoka, Lubelska i Seminaryjna
1—2	**p. Wichłaczówna**	Śląska, Graniczna, Jasna, Chełmińska i Wrocławska
2—3	**p. Kozakiewicz**	Jackowskiego, Długosza, Łokietka, Siemiradzkiego, Garbary i Królowej Jadwigi
3—4	**p. Górski**	Św. Trójcy, Kordeckiego i Adama Czartoryskiego
4—5	**p. Zboińska**	Plac Poznański, ulica Poznańska, Dolina, Grudziądzka, Wełn. Rynek i Podgórna.
5—6	**p. Brzeziński**	

Nakładem kancelarji kościoła św. Trójcy w Bydgoszczy — Tłoczono w Drukarni Pawłowskiego, Bydgoszcz, ul. Marsz. Focha 18.